

ELS LABERINTS DE L'ODISSEA

Una aventura èpica

BLUME

Helen Friel | Ian Friel
Il·lustracions de Jesús Sotés

Títol original *Puzzle Odyssey*

Traducció Lluïsa Moreno Llorc

Coordinació de l'edició en llengua catalana Cristina Rodríguez Fischer

Primera edició en llengua catalana, gener de 2023

© 2023 Naturart, S.A. Editat per BLUME

Carrer de les Alberes, 52, 2º, Vallvidrera

08017 Barcelona (Espanya)

Tel. +34 93 205 40 00 e-mail: info@blume.net

© 2021 del text i dels dissenys dels laberints Helen Friel i Ian Friel

© 2021 del concepte Laurence King Publishing, Londres

© 2021 de les il·lustracions Jesús Sotés

I.S.B.N.: 978-84-19094-96-4

Dipòsit legal: B.18397-2022

Imprès a la Xina

Tots els drets reservats. Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta obra, ja sigui per mitjans mecànics o electrònics, sense la deguda autorització per escrit de l'editor.

WWW.BLUME.NET

ELS
LABERINTS
DE
L'ODISSEA

Una aventura èpica

Contingut

Viatger, benvingut al meu món.....	05
Personatges.....	06
Història, primera part: Lotus, ovelles i caníbals!.....	08
Laberint 1: Els lotòfags.....	10
Laberint 2: Engany als ciclops.....	12
Laberint 3: L'atac dels caníbals.....	14
Història, segona part: Circe, fantasmes i Escil·la!.....	16
Laberint 4: La fetilleria de Circe.....	18
Laberint 5: Converses amb els morts.....	20
Laberint 6: El cant de les sirenes.....	22
Laberint 7: Una decisió terrible.....	24
Història, tercera part: Retorn a Ítaca!.....	26
Laberint 8: Navegació guiada pels estels.....	28
Laberint 9: Engany a la gent.....	30
Laberint 10: La derrota dels pretendents.....	32
Adeu, viatger.....	34
Solucions.....	36
Homer i l'<i>Odissea</i>.....	40

Viatger, benvingut al meu món...

Soc Odisseu, rei d'Ítaca.
Com em descriuria a mi mateix? Pregunta-m'ho.
Intel·ligent? Sí.
Astut? Per descomptat.
Heroic? Sens dubte.
Majestuós? Sí, és inherent a la meua condició de rei.
Tot i que també m'han atribuït altres qualificatius.
«Perillós» n'és un...

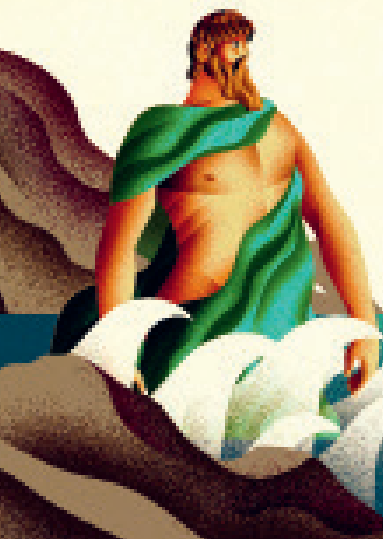
Els grecs vivim en regnes molts petits situats al voltant de la Mediterrània.
El mar ho és tot per a nosaltres.
Vivim a les seves ribes, hi naveguem, i de vegades hi morim.
Els déus, que habiten al mont Olimp, són els que governen el nostre món.
Afortunadament, tots m'estimen, des del pare Zeus fins a l'últim d'ells.
Atena, la deessa de la saviesa, és la meua protectora particular.

Bé..., de fet, això no és *del tot* cert.
Em refereixo a això que m'estimin tots els déus.
Com veureu, Posidó es va convertir en el meu enemic.
I qui és Posidó? Doncs el déu dels mars.
On passo bona part del temps?
A bord d'un vaixell, al mar. O a l'aigua, nedant per sobreviure.

Aquest llibre narra la història de la meua *odissea*, un nom ben bonic per agrupar els viatges que vaig fer amb els meus homes després d'haver guanyat la guerra de Troia. El que més desitjàvem era tornar a veure casa nostra i les nostres famílies. Però resulta que alguns déus i monstres tenien uns altres plans...

Ets capaç de superar els reptes que trobaràs a continuació, tal com jo vaig fer, i dur-me a casa, fins a la meua estimada reina Penèlope?

**Em pots assegurar
que tornaré a Ítaca?**

HISTÒRIA, SEGONA PART

Circe, fantasmes i Escil·la!

Viatger, per on anava? Ah, sí... Vam fugir dels caníbals amb només una de les naus de les dotze que teníem.

Plorant encara la mort dels nostres amics, finalment vam ancorar en una altra illa estranya. Era on vivia Circe, una dona preciosa i intel·ligent, però també una fetillera i *deessa* astuta i perillosa. Vaig enviar uns quants dels meus homes a explorar aquella terra. De seguida vaig trobar el palau de Circe, envoltat de llops i lleons estranyament dòcils. Va convidar a dinar els meus homes. Tot va ser molt bonic; la llàstima és que el menjar contenia un verí que els va esborrar tots els records. Després els va tocar a tots amb la vareta màgica i els va transformar en porcs.

Un dels mariners que no va tastar el menjar que els va oferir Circe es va escapar i ens va donar aquesta notícia tan terrible. Llavors vaig agafar l'arc i la gran espasa de bronze i vaig anar a rescatar-los, tot i que no tenia gaires esperances d'èxit. Com m'ho faria per derrotar una fetillera? Per sort, el déu Hermes es va interposar en el meu camí (Hermes és un dels meus besavis: com tothom sap, és molt útil tenir un déu a la família). Em va dir que la flor *moly* serviria d'antídot al verí de Circe, i em va explicar com la podria vèncer.

En arribar al palau de Circe, em vaig menjar el refrigeri que em va oferir. No em va fer cap efecte, i ella es va trobar davant la punta de la meua espasa. Tant si era deessa com si no, Circe s'enfrontava a la mort. Es-garrifada, es va rendir, va retornar la forma humana als meus homes i va prometre sollemnment que ja no hi hauria més trampes. Va complir la seva paraula i es va convertir en amiga nostra. Ens vam quedar allí un any, però va arribar l'hora d'anar-nos-en. «D'acord», va dir Circe, «però abans que us deixi salpar cap a Ítaca, haureu d'anar a l'Hades i consultar els morts». «Què vols dir, a l'inframón?», li vaig preguntar. No ens va donar cap alternativa, per la qual cosa vam posar rumb cap als confins del món envoltats de boira, la frontera amb l'Hades.

Circe m'havia explicat com s'invocaven els morts. No entraré en els detalls més desagradables, però el que calia fer, bàsicament, era sacrificar un parell d'ovelles. Va funcionar. Milers d'espectres amb veus planyívols van sortir de la terra. Feien por? Sí, però la seva conversa pot ser molt avorrida. Una excepció va ser la de l'esperit del profeta cec Tirèsies, que em va donar indicacions sobre el nostre viatge de tornada.

Em va dir amb una veu sinistra: «Tinc una bona i una mala notícia. En la teua ruta tro-

baràs l'illa de Trinàcria: la bona notícia és que, si tu i els teus homes no feu cap mal als ramats de vaques i ovelles d'Hèlios, el déu Sol, aconseguireu arribar vius a casa. La dolenta és que, si els feu cap mal, com menjar-vos-en alguna, morireu. Fins i tot en el cas que tu, el rei Odisseu, sobrevisquessis i tornessis, trobaràs el teu palau ple de pretendents aprofitats que volen casar-se amb la reina Penèlope. Els hauràs de matar a tots.»

Amb una gran pena al cor, també vaig veure l'esperit d'Anticlea, la meva mare. Tot i això, em va donar un missatge d'esperança. Penèlope i el meu fill Telèmac esperaven fidels i ansiosos el meu retorn! Un no es queda a l'Hades si no n'és resident, per la qual cosa vam pujar a la nau i vam tornar a l'illa de Circe. La deessa ens va rebre amb una gran festa. Després em va parlar d'algunes de les sorpreses que ens esperaven en el camí cap a Ítaca.

Em va dir: «En primer lloc, hauràs d'enfrontar-te amb les sirenes. Són dues dones, meitat humanes meitat ocell, que canten unes melodies encisadores plenes de coneixement. Si les escoltes, ja no voldràs tornar a casa. O, per ser més exactes, no tornaràs a casa. Si un mariner sent només una nota dels cants d'aquests éssers encantadors, saltarà al mar per la borda. Les sirenes estan assegudes al costat d'una pila d'esquelets, per la qual cosa ja pots imaginar la fi que van fer aquells que les van escoltar.»

Sense l'advertiment de Circe, hauríem estat condemnats a una mort segura. Em va aconsellar que als meus mariners els tapés les orelles amb cera perquè no hi poguessin sentir gens. Jo podria escoltar els cants, però només si em lligaven ben fort a un pal de la nau, perquè no tingués cap possibilitat de

saltar. I així va ser. Amb uns bons taps a les orelles, els meus homes van remar sense perill entre les sirenes. Jo, amarrat al pal, vaig escoltar les cançons més meravelloses del món, desesperat per saltar al mar i nedar a l'illa fatídica de les sirenes.

Circe em va prevenir també de la parada següent en el viatge.

«Hauràs de passar per un canal molt estret entre Caribdis i Escil·la. Són monstres. Caribdis viu a les profunditats. Tres vegades al dia absorbeix l'aigua i tot seguit la deixa anar, amb la qual cosa crea un remolí mortal que s'empassa tots els vaixells.»

«Escil·la està més a la vista que Caribdis, encara que el seu comportament no és més agradable. Viu en una cova a l'altre costat del canal. Té uns colls llarguíssims i molts caps, cadascun amb tres fileres de dents. És immortal i invulnerable, no escolta raons i s'alimenta de dofins i mariners.»

Tot va ser tan perillós com Circe havia predit. Vaig advertir els meus homes del perill del remolí, però no d'Escil·la. Temia que, si ho sabien, deixessin de remar per amagar-se sota la coberta, i llavors el remolí engoliria la nau. Finalment, vam aconseguir passar, però Escil·la va devorar sis dels meus homes.

La fetilleria de Circe

El déu Hermes va dir que la flor *moly* serviria d'antídot contra el verí de Circe. Va ser una informació útil!

Troba el camí fins a la casa de Circe mentre busques la flor *moly*. Té sis pètals de color rosa, el centre blau i dues fulles punxegudes, i només n'hi ha una.

Adeu, viatger...

Després de les meves lluites i viatges, m'havia reunit
finalment amb Penèlope, Telèmac i la gent d'Ítaca.
El meu periple, la meva odissea, havia arribat a la fi.

Ei, viatger! No t'agradaria emprendre la teva pròpia odissea
a bord d'un veler? Que tinguis bon vent i un mar plàcid,
i que Atena, la deessa dels ulls brillants, et protegeixi...

... I, SOBRETOT, *NO OFENGUIS CAP*
DÉU NI DEESSA!

T'ESPERA UNA
AVENTURA ÈPICA
DE LABERINTS...

Odisseu ha estat lluny de casa seva durant molts anys, però per fi navega cap a l'illa d'Ítaca, on l'espera la família.

El viatge serà perillós, ple de tota mena de reptes terribles, des de caníbals que llancen unes roques immenses fins a deesses fetilleres.

Si t'hi atreveixes, puja a la nau d'Odisseu, intenta trobar el camí dels **10 laberints** i ajuda'l a arribar a casa!

ISBN 978-84-19094-96-4

9 788419 094964